

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 232/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. J., V., zastúpeného advokátom JUDr. P. K., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov v jeho prítomnosti s tým, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7 Er 637/2007 a základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 10 CoE 60/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2012 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ing. P. J., V. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na prerokovanie vecí bez

zbytočných prietáhov v jeho prítomnosti s tým, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 Er 637/2007 a základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 CoE 60/2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávnenej S. p. B., pobočka V. (ďalej len „oprávnená“) proti sťažovateľovi ako povinnému o vymożenie čiastky 909,77 € s prísl. Sťažovateľ podaním zo 7. januára 2008 požiadal o zastavenie exekúcie a zároveň navrhol aj zrušiť rozhodnutie oprávnenej sp. zn. 700-3310029607-GC04/07 z 9. februára 2007, ktoré tvorilo exekučný titul na vymożenie sumy 27 408 Sk (909,77 €). Návrh na zastavenie exekúcie sa týkal sumy 18 852 Sk (625,77 €), keďže časť vymáhanej pohľadávky oprávnenej vo výške 8 556 Sk (284 €) sťažovateľ uspokojil pred podaním návrhu. V návrhu sťažovateľ poukazoval na nesprávny úradný postup povereného súdneho exekútora, ktorý sám zapríčinil začatie exekúcie tým, že nevyplatil oprávnenej peňažné plnenia sťažovateľa z predchádzajúcich dvoch exekučných konaní, hoci sťažovateľ poskytol peňažné plnenia pre účely uspokojenia pohľadávok oprávnenej. Okresný súd až po viac ako 14 mesiacoch zaslal sťažovateľovi správu zo 17. marca 2009, ktorou mu oznámil, že o jeho návrhu na zastavenie exekúcie rozhodovať nebude, a to z dôvodov uvedených v správe. Na základe oznámenia súdneho exekútora z 8. decembra 2008 považoval okresný súd exekučné konanie za úplne skončené z dôvodu vymożenia pohľadávky oprávnenej v plnej výške vrátane trov. Reálny stav právnej veci sťažovateľa bol po 16 mesiacoch od podania návrhu taký, že okresný súd nemienil vo veci rozhodovať, lebo ju považoval za skončenú, pričom však súdny exekútor vo svojom konaní pokračoval ďalej. Sťažovateľ podal 27. apríla 2010 predsedovi krajského súdu sťažnosť na predsedníčku a na podpredsedníčku okresného súdu, a to pre porušenie jeho práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Výsledkom sťažnosti bolo vydanie uznesenia okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-82 z 12. mája 2010 (vydané vyšším súdnym

úradníkom), ktorým bolo návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie čiastočne vyhovené a exekúcia na vymoženie sumy 585,95 € bola zastavená. V prevyšujúcej časti (o 323,82 €) bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, ktorého jadrom bolo podrobné vyúčtovanie platieb, ktoré mal sťažovateľ oprávnenej poskytnúť, a porovnanie takto ustálenej platobnej povinnosti so skutočne realizovanými platbami sťažovateľa, ktoré tento poskytol či už priamo oprávnenej, alebo súdnemu exekútorovi v prospech oprávnenej. Z podrobnej súvahy sťažovateľa vyplynulo, že zaplatil viac, ako mal, teda, že došlo z jeho strany k preplatku. Keďže sudkyňa okresného súdu nemienila odvolaniu sťažovateľa sama vyhovieť, predložila spis krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 10 CoE 29/2010-144 zo 16. februára 2011 rozhodol, že vec vracia okresnému súdu ako bezdôvodne predloženú, a to preto, že podanie odvolania zo strany sťažovateľa nepripúšťa ustanovenie § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a že z tohto dôvodu mala v zmysle ustanovenia § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku o odvolaní rozhodnúť sudkyňa okresného súdu. Následne uznesením okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-149 z 18. mája 2011 bolo bez nariadenia pojednávania rozhodnuté tak, že návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie v časti prevyšujúcej sumu 585,95 € bol zamietnutý. O návrhu sťažovateľa, aby sa v plnom rozsahu zrušilo rozhodnutie oprávnenej (exekučný titul), okresný súd nerozhodol s odôvodnením, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmavať vecnú správnosť exekučného titulu. Napokon uznesením krajského súdu č. k. 10 CoE 60/2011-173 z 31. januára 2012 bolo odvolanie sťažovateľa odmietnuté s tým, že proti rozhodnutiu, ktorým bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, nie je odvolanie prípustné. Okrem toho krajský súd považoval odvolanie aj za oneskorene podané.

Podľa názoru sťažovateľa stav právnej neistoty trval u neho od podania návrhu na zastavenie exekúcie 7. januára 2008 až do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia krajského súdu 13. apríla 2012, teda 4 roky a viac než 3 mesiace. Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd odvolanie sťažovateľa odmietol, hoci sa ním správne mal meritórne zaoberať, trvá stav právnej neistoty sťažovateľa i naďalej.

Sťažovateľ ďalej v súvislosti s otázkou vyčerpania možných opravných prostriedkov zdôrazňuje, že sa spravoval odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorého vyplývalo, že proti uzneseniu okresného súdu o nevyhovení návrhu na zastavenie exekúcie

nie je odvolanie prípustné. Preto ani nemohol považovať za možné a už vôbec nie účinné v zmysle § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) podávať proti uzneseniu krajského súdu o odmietnutí odvolania mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania. Až po uplynutí viac než mesačného odstupu od právoplatnosti uznesenia krajského súdu sa sťažovateľ dozvedel o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 199/2009 z 13. októbra 2009 a jeho právnych záveroch o prípustnosti odvolania v obdobnom prípade. Sťažovateľ je preto toho názoru, že nemožno odmietnuť jeho sťažnosť ako neprípustnú iba preto, že sa riadil argumentáciou krajského súdu o neprípustnosti odvolania. Preto, aj keby bolo v danej veci prípustné dovolanie a sťažovateľ tento mimoriadny opravný prostriedok nevyčerpal, je daný popísaný dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý ústavný súd v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde nemôže sťažnosť odmietnuť.

Okresný súd porušil práva sťažovateľa predovšetkým tým, že o jeho návrhu na zastavenie exekúcie po dlhú dobu nerozhodol, a urobil tak až na zásah nadriadeného krajského súdu. Ďalej okresný súd i krajský súd pochybili tým, že rozhodli bez nariadenia pojednávania. Postup okresného súdu sa vyznačoval značnými prietahmi. Okresný súd založil svoje rozhodnutie len na tvrdení oprávnenej, podľa ktorého sťažovateľ uhradil jej pohľadávku len vo výške 585,95 €. Sťažovateľ nedostal možnosť vyjadriť sa na pojednávaní ku všetkým vykonávaným dôkazom, pričom ním navrhnuté dôkazy okresný súd nevzal do úvahy, resp. sa s nimi nezaoberal (najmä v súvislosti s otázkou, či sťažovateľ uhradil aj zvyšok pohľadávky oprávnenej vo výške 323,82 €).

Napokon krajský súd chybné ustálil, že proti uzneseniu okresného súdu nie je odvolanie prípustné, resp. že odvolanie sťažovateľa bolo podané oneskorene.

V súvislosti s otázkou prípustnosti odvolania proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ poukazuje najmä na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 199/2009 z 13. októbra 2009, podľa ktorého je právne irelevantné, či sa návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel alebo nie. Odvolanie proti uzneseniu o zastavení exekúcie je totiž prípustné

v závislosti od dôvodu, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Ak súd uznesením zamietne návrh na zastavenie exekúcie, je odvolanie prípustné, ak sa v návrhu uplatňovali návrhy uvedené v ustanovení § 58 ods. 4 Exekučného poriadku. V kontexte právneho názoru najvyššieho súdu vyznieva uznesenie krajského súdu ako jednoznačne arbitrárne.

Čo sa týka otázky včasnosti podaného odvolania, krajský súd konštatoval, že uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené 9. júna 2011. Ustálil tiež, že odvolanie sťažovateľa bolo podané na pošte 9. septembra 2011. Podľa názoru krajského súdu poučenie dané v uznesení okresného súdu, podľa ktorého je prípustné odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, je chybné, a preto sťažovateľ mohol podať odvolanie v lehote 3 mesiacov od doručenia uznesenia okresného súdu. Na margo týchto záverov krajského súdu poukazuje sťažovateľ na ustanovenie § 57 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku o počítaní lehôt, z ktorého možno vyvodit', že odvolanie bolo podané v 3-mesačnej lehote.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Er 637/2007 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 10 CoE 60/2011 s tým, aby uznesenie krajského súdu z 31. januára 2012 bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje priznanie finančného zadosťučinenia tak od okresného súdu, ako aj od krajského súdu, a to po 16 000 € od každého z nich. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia advokátom.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-82 z 12. mája 2010, ktorým vyšší súdny úradník čiastočne vyhovel návrhu sťažovateľa a exekúciu v časti o vymoženie istiny 585,95 € zastavil, vyplýva, že podľa poučenia je proti uzneseniu prípustné odvolanie do 15 dní od doručenia uznesenia.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 10 CoE 29/2010-144 zo 16. februára 2011, ktorým bola vec vrátená okresnému súdu ako bezdôvodne predložená, vyplýva, že podľa názoru krajského súdu vzhľadom na ustanovenie § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanoveniami § 57 ods. 1 a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku odvolanie proti

uzneseníu okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-82 z 12. mája 2010 v zásade nie je prípustné. Keďže toto uznesenie vydal vyšší súdny úradník, v zmysle § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku je odvolanie prípustné, jeho podaním sa rozhodnutie zrušuje a je povinnosťou sudcu rozhodnúť opätovne.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-149 z 18. mája 2011, ktorým sudkyňa návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie v časti prevyšujúcej sumu 585,95 € zamietla, podľa poučenia vyplýva, že proti uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-149 z 18. mája 2011 vyplýva, že uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 9. júna 2011 a odvolanie je datované 9. septembra 2011. Sťažovateľ poukazuje na to, že odvolanie podal na základe § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, no najmä s ohľadom na ustanovenie § 204 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z opravného uznesenia okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-168 z 19. septembra 2011 vyplýva, že ním bolo opravené poučenie uvedené v uznesení okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-149 z 18. mája 2011 tak, že poučenie má správne znieť: „*Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.*“ Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. októbra 2011.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 10 CoE 60/2011-173 z 31. januára 2012 vyplýva, že ním bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-149 z 18. mája 2011. Podľa názoru krajského súdu podmienky podania odvolania upravuje ustanovenie § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Odvolanie nie je prípustné v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona. V zmysle tohto ustanovenia je teda v exekučnom konaní prípustné odvolanie len v tom prípade, ak to Exekučný poriadok výslovne pripúšťa. Proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), c) až h) Exekučného poriadku je prípustné odvolanie v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku. Citované ustanovenie vymedzuje prípady, v ktorých súd exekúciu zastaví. Odvolanie je prípustné len v prípadoch, keď súd

exekúciu zastaví z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 písm. a), b), c), f) až h) Exekučného poriadku. Exekučný poriadok výslovne neustanovuje to, že odvolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu, ktorým súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol, a preto v zmysle ustanovenia § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti výroku, ktorým súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol, nie je prípustné. Okrem toho krajský súd zisťuje, že uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené 9. júna 2011. Odvolanie bolo podané na pošte 9. septembra 2011. Poučenie, podľa ktorého proti uzneseniu je odvolanie prípustné, je chybné, a z tohto dôvodu účastník konania mohol podať odvolanie v lehote 3 mesiacov od jeho doručenia. Vzhľadom na uvedené popritom, že odvolanie proti uzneseniu okresného súdu nie je prípustné, bolo navyše aj oneskorene podané.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 10 CoE 60/2011 pre namietané porušenie základného práva na súdnu

ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že sťažovateľ si je vedomý skutočnosti, že proti uzneseniu krajského súdu o odmietnutí jeho odvolania mohol podať dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ však dovolanie nepodal. Vysvetľuje to tým, že sa spravoval odôvodnením uznesenia krajského súdu, z ktorého vyplývalo, že proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nie je odvolanie prípustné. Preto ani nemohol považovať za možné a už vôbec nie účinné v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. Až po uplynutí zákonnej lehoty na podanie dovolania sa dozvedel o existencii precedentného rozhodnutia najvyššieho súdu, podľa ktorého je odvolanie v takýchto prípadoch prípustné. Je preto toho názoru, že jeho sťažnosť nemožno odmietnuť ako neprípustnú iba preto, že sa riadil argumentáciou krajského súdu o neprípustnosti odvolania. Považuje to za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý ústavný súd v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde nemôže sťažnosť odmietnuť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v danom prípade neprichádza do úvahy odmietnuť rozoberanú časť sťažnosti ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ nevyužil možnosť podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie ako účinný opravný prostriedok, ktorý mal v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku k dispozícii.

Treba prisvedčiť sťažovateľovi, že krajský súd už v uznesení č. k. 10 CoE 29/2010-144 zo 16. februára 2011 vyslovil názor o zásadnej neprípustnosti odvolania v danom prípade. V rozpore s tým však v uzneseniach okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-82 z 12. mája 2010, ako aj č. k. 7 Er 637/2007-149 z 18. mája 2011 bolo uvedené poučenie, podľa ktorého je odvolanie prípustné. Za danej situácie v záujme dôslednej ochrany ústavných práv sťažovateľa v ich nie formálnom, ale materiálnom poňatí dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľom uplatnený dôvod, pre ktorý dovolanie nepodal, treba považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa.

Keďže sťažnosť v rozoberanej časti nemožno považovať za neprípustnú, bolo potrebné zaoberať sa ďalšími skutkovými podstatami vyplývajúcimi z ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V rámci ďalšej analýzy možno dôjsť k záveru, že táto časť sťažnosti je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Krajský súd odvolanie sťažovateľa odmietol predovšetkým preto, že ho považoval za neprípustné, ale ďalej aj preto, že podľa jeho názoru bolo oneskorene podané.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno sa stotožniť so záverom krajského súdu, podľa ktorého odvolanie proti uzneseniu okresného súdu nebolo prípustné.

Podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak

- a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie,
- d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona,
- e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55),
- f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať,
- h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie,
- i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,
- j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom.

Podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) je prípustné odvolanie.

Z dikcie ustanovenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku možno vyvodit', že odvolanie je prípustné tak proti takým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) zastavená, ako aj proti takým rozhodnutiam, ktorými bol návrh na zastavenie exekúcie z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) zamietnutý.

V uvedenej súvislosti sa javí ako významné aj to, že podľa § 56 ods. 7 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie. Teda v tomto prípade je z dikcie zákona nepochybné, že odvolanie je prípustné iba proti kladnému (vyhovujúcemu) rozhodnutiu, nie teda aj proti negatívnemu (zamietajúcemu) rozhodnutiu (mutatis mutandis II. ÚS 375/2011).

Napriek uvedenému záveru o nesprávnom právnom názore krajského súdu o neprípustnosti odvolania treba uznesenie krajského súdu považovať za vecne správne, a to vzhľadom na to, že jeho záver, podľa ktorého sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu oneskorene, je akceptovateľný, i keď z odlišných dôvodov, než ktoré v tejto súvislosti krajský súd uviedol.

Podľa § 204 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 204 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania, alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do 3 mesiacov od doručenia.

Možno konštatovať, že sťažovateľ podal odvolanie po uplynutí 15-dňovej lehoty podľa § 204 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zároveň v rámci 3-mesačnej lehoty podľa § 204 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V danom prípade však neboli splnené podmienky na to, aby bolo možné podať odvolanie do 3 mesiacov od doručenia uznesenia. V poučení uznesenia okresného súdu, podľa ktorého proti uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní, nie je nesprávne uvedená lehota na podanie odvolania. Nie je splnená ani ďalšia podmienka, podľa ktorej by malo absentovať poučenie o lehote na podanie odvolania. Napokon uznesenie neobsahuje ani poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné.

Na uvedenom konštatovaní nič nemení skutočnosť, že opravným uznesením okresného súdu č. k. 7 Er 637/2007-168 z 19. septembra 2011 bolo opravené poučenie uvedené v uznesení z 18. mája 2011, a to v tom zmysle, že proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Sťažovateľ podal odvolanie ešte pred vydaním opravného uznesenia (18. mája

2011), teda v zmysle poučenia v znení pred opravou. Toto pôvodné poučenie (ako to vyplýva z už uvedených úvah) bolo správne.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo podané po uplynutí 15-dňovej lehoty, treba považovať za oneskorené.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že krajský súd odvolanie odmietol z takých dvoch odlišných dôvodov, z ktorých každý sám osebe bol na odmietnutie odvolania postačujúci, treba uznesenie považovať za vecne správne s tým, že odvolanie bolo právom odmietnuté ako oneskorené.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 7 Er 637/2007 pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Túto časť sťažnosti bolo potrebné odmietnuť pre oneskorenosť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pritom prietahy v konaní treba považovať za iný zásah.

Vzhľadom na to, že okresný súd vo veci rozhodol ešte 18. mája 2011 a sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolanie ešte 9. septembra 2011, je zrejmé, že od skončenia tvrdených prietáhov v konaní vedenom okresným súdom prešlo podstatne viac času ako 2 mesiace do chvíle, kým sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 12. júna 2012. Preto je sťažnosť v tejto časti podaná oneskorene.

Napokon tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 7 Er 637/2007 pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu v prítomnosti sťažovateľa s tým, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom

podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, treba považovať za neprípustnú.

Podľa poučenia okresného súdu uvedeného v uznesení z 18. mája 2011 bolo proti uzneseniu prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Sťažovateľ aj podal odvolanie, avšak oneskorene. Možno preto konštatovať, že účinný opravný prostriedok v podobe odvolania vlastne nevyužil.

K dosiaľ uvedenému treba dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že odvolanie podal po uplynutí 15-dňovej lehoty z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu ani neprichádzal do úvahy prípadný postup v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2012